

‘Op reis ...’

Cuba

Zon, muziek en authenticiteit

door

Sander Chargois

Des parfums de mes voyages

Schrijver: Sander Chargois
Coverontwerp: Sander Chargois, Ben Joosen
ISBN: 9789465129488
© Sander Chargois
Eerste uitgave 2024
Eerste druk

Opgedragen aan de inwoners van Cuba.

Voorwoord Cuba

Het was drie jaar geleden dat wij onze laatste verre reis hadden gemaakt. Niet dat je per se ver weg op vakantie hoeft, want ook met de auto in Europa valt er nog immens veel te ontdekken, maar die totaal andere cultuur die je juist ver weg aantreft trekt toch ook altijd wel.

Een bestemming die al jaren op ons lijstje stond was Cuba. Zeker omdat men al tijden zegt dat je er snel naartoe moet gaan omdat het verandert. Iedereen kent de beelden wel van de oude auto's, met name de Chevrolets die daar nog steeds rondrijden. Achteraf zou blijken dat eigenlijk haast, of beter gezegd voor de inwoners van Cuba vooruitgang, verre van te bespeuren is. Misschien zelfs in veel gevallen is het land er nog erger aan toe dan misschien tien jaar geleden.

Dit voorjaar waren wij al twee weken naar Zuid-Italië geweest. De eerste vraag die dan rijst is of dat al niet onze vakantie had moeten zijn, maar omdat het mocht en omdat het kon, wat ook niet onbelangrijk is, besloten wij toch voor een grote vakantie. Ik had al wat research gedaan en legde een drietal bestemmingen op tafel. Ben mocht kiezen uit Marokko, deze reis hadden wij in 2020 laten voorbereiden vlak voor Corona uitbrak, Bhutan in het Himalaya gebergte of Cuba. Als ik dit zo schrijf en nalees natuurlijk een enorm luxeprobleem. Helemaal in de huidige tijd waarbij de inflatie torenhoog is, de energieprijzen verdrievoudigd zijn en veel mensen de touwtjes proberen aan elkaar te knopen. Vakantie is dan waarschijnlijk een eerste bezuiniging. Ik realiseer mij dat maar al te goed dat wij ons in een luxepositie bevinden. Klinkt misschien hard, maar thuiszitten helpt ook niemand. De keuze viel op Cuba.

Meestal begin ik Ben een beetje voor te bereiden op de lengte van een vakantie. Zullen wij twee weken of tweeënhalve week gaan? Maar ja, de reis met alles wat ik dan zou willen zien was niet helemaal in dat tijdsbestek te proppen. Cuba is een redelijk lang land. Misschien drie weken? Hij ging akkoord en het werd in de agenda gezet. Dat was stap één.

Wij wilden deze keer niet volledig op de bonnefooi gaan, zoals

wij vaker doen. Het gaat altijd wel goed, daar niet van, maar vergt tijdens de vakantie zelf redelijk wat geregeld. Ging dat in Japan nog prima, in Zuid-Italië ging het een stuk lastiger. Nu wilden wij dus alles vast laten leggen. Met Riksja Travel hadden wij positieve ervaring. Niet omdat wij al met hen op reis waren geweest, maar de voorbereiding van onze Marokkaanse reis verliep zeer prettig. Helaas liep deze keer de communicatie vast. Sterker nog, na de eerste voorzet hebben wij nooit meer wat van hen gehoord. Dan maar die andere organisatie, Better Places, waarmee wij in 2017 naar Ethiopië waren geweest en daar zeer tevreden over waren.

Het eerste contact werd gelegd en al snel werden wij doorverwezen naar hun Cubaspecialisten. Niet in dienst van Better Places maar een soort van onderaannemer genaamd MiCuba. Een eerste contact werd telefonisch gemaakt, waarbij ik onze wensen en wat voor reizigers wij waren uit de doeken kon doen. Het zou een reis worden van het westen van Cuba naar het oosten, om dan vanuit Holguin in het oosten terug te vliegen.

Maar hoe zat dat nu met het vliegen. Ik had jaren geleden al eens gekeken hoe te vliegen op Cuba. Dit bleek niet zo eenvoudig te zijn. KLM bijvoorbeeld vliegt over Cuba naar Panama en dan terug naar Havana. Beetje onlogisch. Via de USA gaat dan ook weer niet vanwege de boycot. Wij kwamen er eigenlijk ook achter dat vliegen vanaf Schiphol, wat wij vaker doen vanwege directe vluchten, geen optie was. Sinds enkele maanden was het chaos op de Nederlandse luchthaven. Er was een gebrek aan personeel waardoor er enorme rijen ontstonden en de bagage hopeloos vastliep. Waarom deze problemen opzoeken als wij de Belgische Nationale luchthaven min of meer om de hoek hebben liggen.

Er waren vluchten via Madrid. Spanje vormt een hub naar Cuba. Dit was dus een acceptabele optie voor de heenreis. Dan moesten wij ook nog terug. Zoals eerder aangegeven via Holguin. Echter hiervandaan gingen de vluchten naar Frankfurt wat twee problemen met zich meebracht. Een wachttijd van vijf uur voor het laatste stukje naar België en er was maar één vlucht in de week. Op maandag. Ook wat onpraktisch.

Dan maar zelf met een oplossing komen. Wat als wij een retour naar Havana zouden boeken en het schema zo zouden ombouwen dat wij van Holguin terugreden naar Havana. Onderweg zouden wij dan de stad Santa Clara aan kunnen doen. Het hoofdstuk Ché Guevara moest echt een onderdeel worden van de reis. De vakantie werd met een dag verlengd en wij zouden van zaterdag tot zaterdag gaan. Dit kwam veel beter uit. MiCuba ging akkoord. Er werd nog wat geschoven met data, maar uiteindelijk hadden wij een schema dat ons beviel. Dit mocht ook wel eens tijd worden want wij zouden over een week of drie vertrekken.

Wij boekten de tickets en gaven Better Places de opdracht onze reis vast te leggen. Het was dan enkel nog even wachten op MiCuba of zij alles konden vastleggen aan accommodaties die wij wilden. Op één hotel na, Castillo in Baracoa, dat ging niet lukken en wij konden de huurauto niet in de stad Havana maar op de luchthaven ophalen. Als dat het enige was. Daar konden wij wel mee leven.

Eigenlijk kon er niets meer misgaan. De belangrijkste zaken waren geregeld. Vlucht, auto, casa's en visum. Enkel het geld was nog even een ding, maar men had geadviseerd genoeg Euro's mee te nemen. Dus maar een enveloppe gevuld in de hoop dat het genoeg zou zijn. Nog snel een zaklantaarn gekocht en kaarsen met lucifers in de koffer gestopt voor als de stroom uit zou vallen. Je wist immers maar nooit.

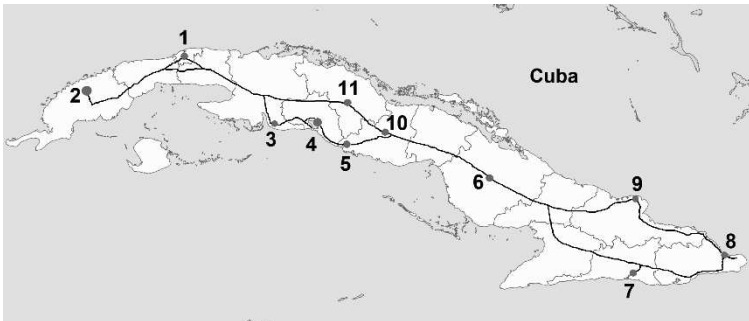
De reis kon gaan beginnen. En wat voor een reis. Wij werden letterlijk teruggeworpen naar de jaren vijftig van de vorige eeuw. Iedereen kent natuurlijk de oude auto's maar in meer opzichten is het land stil blijven staan. Waar vind je nog voedsel op de bon, lege apotheken en praktisch geen supermarkten. Als je die al vindt staat er niet veel meer dan schoonmaakmiddelen en uiteraard rum. Niet verwonderlijk want dat komt daar vandaan.

Wij zouden koloniale steden bezoeken, het land van de tabak, suikerriet en cacao ervaren, van stranden met palmbomen en azuurblauwe zee genieten en het landschap zien veranderen van tropisch tot woestijnachtig compleet met cactussen. Alles

natuurlijk overgoten met een sausje van cocktail, Cubaanse muziek en de dagelijkse stroomonderbrekingen. Het werd een avontuurlijke reis om nooit te vergeten. Of het een land is dat je gezien moet hebben daar heb ik mijn twijfels over. Wel zeker is dat het een land is als geen ander. Cuba is Cuba.

Route

De eerste dagen in Havana hadden wij geen auto. Deze haalden wij pas op vanaf dag 3. Vanaf het vliegveld naar Viñales wat meteen ons meest westelijke stukje van Cuba zou worden en bekend staat om de tabak. Een stuk terug naar Havana om dan een doorsteek te maken via San José de las Lajas naar Playa Giron. Kortere stukken waren naar de Parel van het zuiden, Cienfuegos en het tegen de bergen gelegen Trinidad met de suikerrietvallei. Daarna was het even doorrijden. Eerst naar Camagüey en vervolgens Santiago de Cuba. De zuidkust lieten wij achter ons om via een geweldige route naar de noordkust te rijden, Baracoa. Hier bereikten wij het voor ons meest westelijke deel van onze reis. Inmiddels 1600 km achter de rug. Via een gedeeltelijk onverharde weg naar Guardalavaca voor een dagje strand. In twee dagen teruggedreden naar Havana met stops in Sancti Spiritus en Santa Clara. Iets meer dan 1000 km.

1	Havana (La Habana)	7	Santiago de Cuba
2	Viñales	8	Baracoa
3	Playa Giron	9	Guardalavaca
4	Cienfuegos	10	Sancti Spiritus
5	Trinidad	11	Santa Clara
6	Camagüey		

Antwerpen naar Havana

zaterdag 3 september 2022

Cuba is het land van de Ron (oftewel Rum)

De wekker ging om zes uur in de ochtend. De laatste spulletjes zoals tandenborstels gingen in de koffer. Het was deze keer passen en meten om alles ingepakt te krijgen. Nu hoor ik je denken dat wij weer belachelijk veel mee zouden nemen. Normaal is dat ook wel zo en gebruiken wij het motto 'We don't travel light', maar dat lag deze keer anders. Omdat het weer op onze bestemming bekend was konden wij deze keer met zekerheid zeggen dat kleren tegen de kou niet nodig zouden zijn. Er kwamen dan ook niet meer dan één lange broek in de koffer, een linnenbroek voor een frisse zomeravond en ja een lange broek droegen wij ook tijdens de vlucht. Eigenlijk dus alweer te veel. Maar goed het aantal bagagestukken werd wel gereduceerd. De grootste koffer bleef thuis. Daarvoor in de plaats een middenmaat die ik van mijn moeder had gekregen. Een kleine koffer die als handbagage kon dienen maar werd ingecheckt, een rugzakje en een leren tas. Eigenlijk dus best wel minder dan andere jaren.

Om tien minuten voor zeven trokken wij de voordeur achter ons dicht. Bij het oversteken van de straat hoorden wij gefluit. Het was Sabine van de bakkerij die ons nog een fijne vakantie toeriep. Niet te hard want iedereen lag nog op één oor. Het was een klein kwartiertje lopen naar de bushalte voor het Crown Plaza hotel. Er stonden al enkele mensen dus sloten wij ons daarbij aan. Niet veel later kwam de Airport Express bus welke ons in 25 minuten naar Brussels Airport bracht.

Het was best wel druk op de luchthaven. Komt ook een beetje door alle koffietentjes die in de vertrekhal zijn ontstaan, waar eigenlijk geen ruimte voor is. Op het bord stond dat wij voor de vlucht naar Madrid ons in moesten checken bij balie 7. Snel gevonden en nog net de drukte voor. Het zou ons benieuwen of er nog voor de in te checken koffers betaald moest worden. Dat is tegenwoordig wat lastig na te gaan als je online tickets koopt. Uit vermoedelijk transparantie opzicht kleden ze een ticket helemaal uit, betaal je vervolgens voor iedere stoel die je uitkiest en ook nog voor de bagage. Toen ik dat deed kwam de vierhonderd euro voor die incheckbagage er niet bij, maar werd hij wel vermeld. Dan is het afwachten wat er bij het inchecken gebeurt. In dit geval niets, dus dat scheelde.

Op naar de security. Een slome vrouw voor mij, waardoor Ben in de andere rij een aardige voorsprong wist te maken. Echter ik was toch sneller door de check heen. Eenmaal mijn riem weer omgedaan en alles gefatsoeneerd keek ik in Ben's richting. Wat bleek, de rugzak die hij door de x-ray had gedaan werd eruit gehaald en onderzocht. Snapte niet helemaal wat er in zou kunnen zitten want ik had hem zelf ingepakt. Haalt de beveiliging er een zak met schoenen uit en voelt in de schoenen. Potverdorie, ik had er een fles zonnebrand in gedaan omdat de schoentas eerst in de incheckbagage zou gaan. Bij het verplaatsen ervan totaal vergeten de zonnebrand eruit te halen. Triomfantelijk wierp de beveiliging hem in de vuilnisbak. Wij wisten wat ons te doen stond in de taxfree zone.

Gelukkig kom je op Brussels Airport direct door het deel heen met alle luchtjes en smeerseltjes. Wij hebben ons hier goed laten gaan met het kopen van luchtjes en de verdwenen zonnebrand. Eindelijk was het tijd voor koffie met een croissant. Wij moesten nog wat tijd overbruggen voordat het vliegtuig vertrok.

Rond tien uur konden wij boarden. Het was niet een toestel van Air Europa, maar een Iberia-achtig toestel. Alles ging goed en met een vliegtijd van nog geen twee uur was het sneller dan gepland. Tegen één uur landden wij in Madrid.

De Spaanse Nationale luchthaven is er eentje waar geen einde aankomt. Eerst was het al een kwartier taxiën voordat wij aanlegden bij een slurf. Wij waren in hal D en moesten naar hal A. Op de borden stond aangegeven dat dat een half uur lopen was. Onderweg kwamen wij veel eettentjes tegen, maar besloten dat dat ook wel in hal A zou kunnen. Tsja, daar was het dus druk en stond een enorme rij. Tel daar nog eens de Spaanse logistiek bij op en je begrijpt hoelang het duurt voordat je je voorverpakte broodjes kunt afrekenen. Glaasje wijn erbij en een tafeltje met zicht op de hal en de rijen die bij de verschillende gates stonden. Dit is de luchthaven van de rijen. Allemaal omdat er niet mooi afgebakende delen bij gates zijn gemaakt.

Niet veel later stonden wij ook in zo'n rij om te boarden voor de

vlucht naar Havana. Een beduidend groter toestel en ook wat nieuwer, al is dat vaak lastig te zien. Net als de eerste etappe moesten wij in het vliegtuig een mondk masker dragen. Dit had er allemaal mee te maken dat de coronaregels in Spanje voor het openbaar vervoer nog streng waren. Dit voerde men dus ook door in vliegtuigen.

Na anderhalf uur kwam het diner en ons wijntje. Op dat moment gaan alle maskers weer af en duurt het een hele tijd voordat iedereen ze weer op doet. Vele passagiers wachten gewoon helemaal lang, net als ikzelf. Soms werd er dan door de piloot omgeroepen dat het nog steeds verplicht was een masker te dragen of een oplettende stewardess tikte op je schouder. Wij moesten dus eigenlijk blijven eten of drinken. Wij deden nog een poging om een refill van onze wijn te krijgen, maar daarbij keek de steward ons aan en antwoordde dat wij toch al een wijntje hadden gekregen? Twee films later werd er wederom een moment ingelast waarbij taxfree spullen gekocht konden worden of drankjes en versnaperingen. Zo is het principe dus tijdens deze vlucht. Alles goed afgemeten.

Om kwart voor zeven 's avonds, lokale tijd, landden wij op het vliegveld van Havana, of Habana zoals ze het zelf ook wel schrijven. De zon begon langzaam onder te gaan. Hoe het kwam weet ik niet, maar opeens liepen wij toch redelijk vooraan. Hierdoor stonden er nog geen rijen bij de gezondheidscheck. Hier werd een formulier gescand dat wij de dag ervoor online hadden ingevuld en waar een QR-code uit was geroeld. Daarna de douane. Hier werd een foto gemaakt van je gezicht. Wel moest het mondk masker en de bril af. Ons werd een prettig verblijf gewenst waarna wij Cuba binnenstapten.

Als één van de eersten stonden wij bij de bagageband. Het duurde een hele tijd voordat onze eerste koffer kwam. De tweede koffer kwam eigenlijk helemaal niet. Meer passagiers hadden daar last van. Ben ging toch maar eens op onderzoek uit. Wat bleek, de koffers kwamen uit op twee verschillende banden. Ook erg handig. Wie weet hoeveel rondjes ons nieuwe koffertje al heeft gemaakt.

Eindelijk compleet en op naar de uitgang. Nog een laatste controle of wij de goede bagage mee hadden om daarna door de schuifdeuren de warmte van dit Caraïbisch eiland binnen te stappen. Voor ons een man met een bordje met daarop mijn naam. Hij zou ons naar onze Casa Particulare (Cubaanse B&B) brengen. Hij liep een stukje met ons mee en verzocht ons te wachten op een bepaalde plek zodat hij zijn auto kon gaan halen. Wij raakten hem wat uit het oog en zo in het donker konden wij moeilijk inschatten of hij het nu was die zijn auto aan de overkant parkeerde of iemand anders. Opeens zagen wij een man oversteken en iets verder zich ophouden met twee Nederlandse mannen die voor ons in het vliegtuig hadden gezeten. Bleek dat de chauffeur zich vergist had, want toen wij aan kwamen lopen merkte hij al snel dat ik Sander was en dat die niet tussen die twee andere gasten te vinden was. Hadden wij weer. Waren bijna twee mannen op onze kosten naar de stad gereden.

In het donker maakten wij de tocht van zo'n twintig minuten naar onze Casa. Gelegen in een rustige, redelijk donkere straat. De chauffeur belde aan maar eigenlijk gebeurde er niets. Dan nog eens aanbellen. Plotseling ging de voordeur open en kwamen er een man en vrouw tevoorschijn die naar het hek liepen. De vrouw vroeg of wij Engels of Spaans spraken. Ik had ze van afstand met elkaar horen spreken dus antwoorde ik "wij spreken ook Nederlands". Het ijs was meteen gebroken. Snel legden wij uit wat het geval was. De vrouw gilde naar de overkant "Maria", al wist ze niet helemaal of de eigenaresse daar woonde. Het hek werd opengedaan. Inmiddels kwam de eigenaar ook aangelopen en begeleidde ons naar binnen.

Het was een leuk huis met enkele slaapkamers, een lage en een verhoogde woonkamer en een eetkamer met keuken. Wij kregen een slaapkamer aan de achterzijde van het huis met zicht op de tuin en een klein plonsbadje waar het klateren van een waterval hoorbaar was. De uitbater legde alles uit en vroeg ons ook meteen of wij geld wilden wisselen. Van Euro's naar Pesos. Ook handig om dat meteen te kunnen regelen.

Hierna gaven de twee Nederlandse stellen die hier verbleven

ons de nodige handige tips voor ons verblijf. Altijd handig als het pad alvast vereffend werd. Wij installeerden ons, trokken korte broeken aan en gingen op pad. Dichtbij hadden wij een restaurant met terrasje gezien. Er zaten enkel lokalen. Wij bestelden twee pizza's en twee glazen witte wijn. De temperatuur was prima. Zelfs met een briesje wind was het goed vertoeven op het terras. De pizza's waren rijkelijk gevuld en het wijntje lieten wij ons goed smaken. Tegen middernacht waren wij weer terug en zochten ons bed op. Inmiddels waren wij 24 uur wakker, wat wel te merken was.

